

Udsigten til Kjøbenhavns Befæstning. Jeg tror, der er Medlemmer i denne Sal, der nære den Illusion, at man meget vel kan gaa bort fra Vens-
stres gamle Modstand mod en Concentration af Forsvaret om Kjøbenhavn og gaa ind paa Kjøbenhavns Forsvar med ikke permanente Værker, saaledes som foreslaaet af den høitærede Minister. Jeg tror, at disse nære den Illusion — jeg veed ikke, hvorpaa de bygge den — at disse ikke-permanente Værker ikke komme, før der er Krig og før Ministeren har samlet Thinget og spurgt, om det vil bygge saadanne ikke-permanente Værker, men hvis de tro det, saa tage de Herrer fuldstændig fejl. Det ere de fuldstændig uberettigede til at tro. Den høitærede Minister er gaaet frem med sin sædvanlige Næbenhed i denne Sag. Den høitærede Minister har ikke lagt noget Skjul paa, hverken i Motiverne eller i sin Tale, at det, som det kom paa, er at have disse ikke-permanente Værker itide, ikke blot, naar Krigen er der, men ogsaa naar der er Udsigt til eller Fare for Krig. En Stjøn Dag, naar de Herrer sidde hjemme i deres Balgtrøse eller reise omkring og holde Møder, bliver der bygget midlertidige Forsvarsværker omkring Kjøbenhavn. Hvad skulde der være i Veien for det? Jeg kan ikke se Garantien derimod. Hvorledes kunne vi være sikrede imod, at vi paa en Tid, hvor der er Udsigt til en europæisk Krig, kunne blive overrumplede? Men saa er det dog for silde. De Herrer maa altsaa være belavede paa, at saadanne Værker komme, og naar først disse ikke-permanente Værker ere anlagte, tro de Herrer saa, at det bliver ved dem? Jeg skal tillade mig at fortælle de Herrer endnu en Historie, og det bliver den sidste. Jeg kjendte et Medlem af et tidligere Ministerium. Jeg var ikke Rigsdagsmand dengang, saa jeg kunde godt tale med en Minister. Det var en meget klog Mand; han ønskede at restaurere en offentlig Bygning her i Kjøbenhavn. Han fortalte, at det skulde han nok faae sat igjennem. Rigsdagen gjælder for at være en karrig Institution i den Slags Ting; men, sagde han, det tage vi paa en ganske fornuftig Maade. Vi restaurere først et lille bitte Stykke, og saa bede vi Rigsdagsmændene til Profost; de se paa det og finde det smukt, og saa faar man Bevilling til at restaurere Lidt over det Hele. Dernæst beder man dem igjen, og saa se de det Hele, og det ser ganske forbitret ud, det er der ingen Tvivl om, der er hverken Mening eller Tanke i det, og saa blive de saamænd nødt til at give mig det Hele, for ikke at ærgre sig over det, de have gjort. Akkurat saaledes gaar det med den permanente Befæstning. Den permanente Befæstning ligger ikke for, men den ærede Minister har erklæret, at det Gæste, der giver nogen Garanti, er den permanente Befæstning, det Andet bliver kun noget Sur. Men det Andet gjør han naturligvis. Naar man giver ham den Hærløve, han har forlangt, og som han udtryffeligt

har erklæret er baseret paa den Forsvarsplan, her ligger for, giver man derigjennem Tillæbelse til den ikke permanente Befæstning, og saa skulle de Herrer senere komme til at restaurere det ene Stykke af den permanente Befæstning efter det andet. Den skal blive saa permanent, saa at de Herrer vilde ønske, at de aldrig havde set noget til den ikke permanente Befæstning. Men hvad vil Følgen heraf blive? Den vil blive den, at Finantserne vilde blive i den Grad stærkt optagne, at der bliver ingen Ting til Flaaden. Spørgsmaalet er: Skulle vi stille i første Linie Forsvaret ved Flaaden eller Forsvaret ved Kjøbenhavn, det er Kjøbenhavns Befæstning? De, der vilde den sidste Vej, siger jeg, kunne gaa den, men de maa da vide med sig selv, at de gaa væk fra Alt, hvad dette Things Flertal har staaet paa til Dato, og at de ikke gjøre vort Land nogen Tjeneste.

Der faldt Ytringer, er det mig sagt, igaar af bedrøvede Natur imod mine Meningsfæller, fordi de ikke vilde forhandle eller noget Saadant. Jeg har ikke været tilstede, og det er ikke min Mening at ville reise nogen Polemik mod det ærede Medlem, fra hvem disse Ytringer kom; men jeg kan ikke negte, at et Par Bemærkninger ønsker jeg at gjøre for at klare en Misforstaaelse. Det er ikke rigtig; jeg har bestandig været villig til at forhandle, og vil ogsaa forhandle. Jeg indrømmer ikke Rigtigheden af den Betragtning, som kom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtræds (Berg) igaar om, at vi ved at give Finantsloven i 1877 havde godkjendt Provisoriet. Det anser jeg for en meget urigtig Betragtning fra ethvert Medlem af Folkethinget. Thi faktisk er det ikke saa. Man kan have forskjellige Meninger om, hvorvidt det var klogt og rigtig at give Finantsloven dengang. Det kan man godt, og det er et Spørgsmaal, vi kunne tales ved om, og som der kan anføres Grunde for og imod, og jeg vil tillade mig blandt Andet at anføre den Grund derimod, at det var bygget paa Forudsætningen om et mere konstitutionelt Sidelag i Thinget, end der var. Et saadant Spørgsmaal kan man forhandle om, hvorvidt det var klogt eller ikke, hvorvidt det var for godtroende eller ikke at give Finantsloven; men at gjøre det til en Godkjendelse af Provisoriet er slet ikke Andet end at slabe for de mange Provisorer her i Landet et Argument og Vaaben, der vil blive brugt, hver Gang der her anfes over Overfredelser, og som vil kunne bruges ad juridisk Vej ved Citater af Rigsdagsstænden. Saadanne over-drevne Udtalelser have ingen Betydning og burde ikke finde Sted. Der er Ingen, der er i Tvivl om, at vor Stilling til Provisoriet er den samme, som den altid har været, som vi have udtalt og gjort gjældende ved vore Afstemninger, og som vi agte, haaber jeg, at gjøre gjældende om ikke saa lang Tid igjen, nemlig, at vi betragte